

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Isagoge Sive Introductio Ad Vitæ Spiritualis
Perfectionem, Omnibus tam Regularibus, quàm Clericis
Sæcularibus, Confessariis, Concionatoribus, & Animarum
Pastoribus perquàm utilis, & specialiter ...**

Herlet, Johann Georg

Sulzbaci, Anno MDC.XCIII.

§. 11. De unitione voluntatis cum Deo, quæ est apex perfectionis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37853

perfectior & intensior *amor Dei*, per quem Deo unimur, & intimè adhæremus, ac unus quodammodò Spiritus cum Deo efficimur. Deniq; additur *ex amore procedens*: quia ex charitate Dei incitatur ad ejus contemplationem; ut eum magis & perfectius amemus. Quod verò supra dixi, contemplationem esse *Donum perfectiorum*, qui vitiis extinctis, & affectibus moderatis, eam mentis tranquillitatem possident, quâ possint mentis obtutum in Deo figere; nullatenus intelligendum est, quasi omnes perfecti sint contemplativi, & donum contemplationis possideant: Nam non omnes perfecti eleuantur ad contemplationem, saltem perfectam: quia Deus multas alias habet vias, quibus perfectos & sanctos efficiat: cujusmodi sunt afflictiones, labores vitæ activæ, oratio, multiformis mortificatio &c. soletq; aliquando evenire, ut magnis contemplationis donis cumulati, sint charitate inferiores aliis, qui hæc dona contemplationis non experiuntur. Undè non debet fieri pusillanimis, qui contemplationis gratiam in se non sentit.

Atq; hæc de unionione cum Deo per meditationem, aspirationem, & contemplationem sufficiant. Nunc ad *unionem voluntatis* per actualem charitatem, seu amorem transeamus.

S. I. I.

De unionione voluntatis cum Deo, quæ est apex perfectionis.

287. **P**ost unionem intellectus nostri cum Deo per considerationem sequitur etiam *unitio*

unitio voluntatis; quamprimùm enim intellectus Bonum aliquod cognovit; voluntas erga illud afficitur, & per amorem illi se unit; ita ut, quò perfectior est cognitio, eò major sit voluntatis erga Bonum cognitum affectus, amor, & unio. Solet autem unitio per voluntatem cum Deo præstantior multò & perfectior esse, quàm illa, quæ fit per intellectum: Imò in voluntatis unitione cum Deo summo Bono consistit tota perfectio nostra, ad quam aspirare debent omnes Religiosi, & quam actualiter jam possidere tenentur, qui ad vitæ activæ functiones applicantur; ut alios purgare, illuminare, & perficere possint. Contingit enim hæc unitio per charitatem perfectam: *communis autem Doctorum sententia est, quod perfectio vitæ Christianæ consistat in perfectione charitatis*; ut inquit Ludovicus Granatensis lib. 7. *memorial, vitæ Christianæ c. i.* Et pro ut illa magis aut minus est perfecta, erit etiam magis aut minus perfecta vita Christiana; adeò ut qui perfectus est in charitate, perfectus etiam sit in hac vita. Quæ autem sit hæc perfectio charitatis, quæ nos Deo unit, & perfectos reddit, declarat idem Doctor ex S. Thomâ, adducens tres gradus & species perfectæ charitatis. Prima est, quâ Deus in tantum diligitur, in quantum est diligibilis. Et hæc perfectio in solo Deo est. Secunda est eorum, qui semper amant Deum ex totis viribus suis actualiter, & sine intermissione. Quæ perfectio competit solis Beatis, qui Deum intuitivè semper vident. Tertia charitas est viatorum; *quæ et si non possit ascendere*

cendere ad perfectionem Beatorum; contendit tamen, quantum potest, ut quàm proximè ad illam accedat; tantoq; solet esse perfectior, quanto similior est ei, quam habent Beati in cælo, qui actualiter sine intermissione & totis viribus ardent in amore Divino. De qua charitate Dionysius Carthusianus in exhortat. Novitior, art. 3. ait: Non ita dico, Deum jugiter & constanter quarendum, quasi oporteat, sive possibile sit omni momento actualiter ferri in ipsum per intellectualem considerationem & virtuosam affectionem aut actionem: sed quod homo, præsertim Religiosus, debeat toto assiduoq; conatu ad hoc niti, ut quantum sibi Deo auxiliante possibile est, propinquet quotidie indefinenti illi actuali elevationi mentis in Deum; conando ad id, ut sæpius in Deum feratur, & stabilis in tali elevatione actualiter permaneat; sicq; quotidie frequentius purius atq; stabilius erigatur in Deum per ipsius Considerationem seu contemplationem affectuosam & fixam, & item per actualem ipsius dilectionem puram & stabilem.

Unde non sufficit ad hanc perfectionem charitatis, quod quis aliquoties aut sæpius in vitâ eliciat actus charitatis, sicut homines sæculares faciunt. & facere tenentur. Neq; satis est quod in quolibet die aliquoties per amorem quis Deo se uniat. Sed necessarium est, ut quemadmodum Christus Dei Filius in terris agens, semper ac incessanter per actus charitatis fuit & mansit Deo unitus in cunctis operibus suis; ita quidem ut nullum unquam momentum fuerit

fuerit, quo non per actualem charitatem intensissimam sanctissima illius anima Deo adhæserit: Sic & voluntas nostra semper quasi ac omni ferè momento (quantum scilicet vitæ præsentis status & humana infirmitas permittit) Deo Summo Bono per actus charitatis intensos in omnibus operibus seu functionibus nostris conjuncta existat & unita; referendo scilicet dicta opera in principio per intentionem ex charitate procedentem, ad Dei Beneplacitum, Laudem & gloriam; gaudendo de ejus Bonis in & extrinsecis; desiderando Divini Nominis glorificationem: conformando voluntatem nostram cum Divinâ &c. ita ut omnis nostra oblectatio, omnis amor, cogitationes, omnes, omniaq; desideria nostra sint in solo Deo; & quidem cum tantâ continuatione, ut semper aut ferè semper cor nostrum in Deo sit absorptum; ac in omni opere vel negotio maneat aliqua intellectus & voluntatis particula libera, quæ Deo vacet per considerationem & amorem; ut inquit Ludovicus Granatensis *suprà c. 2. & alibi*. Quod tamen intellige de operibus illis & functionibus, quæ simul compatiuntur actualem intellectus advertentiam ad Deum. Nam si opus aliquod tam vehementem & intensam exigeret intellectus applicationem, ut simul ad Deum advertere non posset (veluti sunt studia litterarum) tunc neq; charitas in voluntate *actualiter* continuari posset, propter defectum considerationis ex parte intellectus, quem voluntas ut ducem sequitur; & quia co-

ca est,

cæ est, in incognitum ferri nequit: Adeoq; in
 ejusmodi operibus sufficet, si quis intentionem
 ex motivo charitatis elicita illis præmiserit,
 & virtualiter saltem continuaverit, ita ut vi ac
 virtute intensiōis illius præviæ opus inceptum
 prosequatur, & ad finem usq; perducatur. Media
 porro ad hanc voluntatis nostræ cum Deo Sum-
 mo Bono unionem, non sunt alia, quàm illa,
 quæ hæcenus in primo & secundo gradu fufius
 descripsimus; Scilicet perfecta animæ purgatio
 à peccatis & vitiis, edomatio passionum inor-
 dinatarum; Humilitas, voluntaria paupertas,
 Castitas, Obedientia, sive abnegatio propriæ vo-
 luntatis & Judicii, evacuatio memoriæ & phan-
 tasie à speciebus & imaginibus sæcularibus; mo-
 deratio potentiarum cognoscitivarum, Silen-
 tium, & solitudo; Quibus omnibus removen-
 tur *impedimenta*, quæ obsistunt unioni cum Deo
 per charitatem: Item conferentiæ & colloquia
 spiritualia. Lectio piorum librorum; medita-
 tio de perfectionibus Divinis & Beneficiis à
 Deo acceptis, praxis Aspirationum, & contem-
 platio; Quæ sunt *adjumenta*, quibus anima ad
 Dei amorem & unionem elevatur. Quamvis
 contemplatio non sit ad hoc simpliciter neces-
 saria; uti suprà dictum est ex Cardinale Bonâ.
 288. Porro ex unitione voluntatis cum Deo,
 sequitur adhuc alia quædam *exterior*, quæ in
similitudine circa vitam, mores, & conversatio-
nem externam sita est, duasq; partes complecti-
 tur: prima pars in eo consistit, ut in nobis ip-
 sis circumferamus exterius similitudinem &
 ima-

maginem Christi in terrâ converſantis, vitæq;
noſtra & ratio converſandi conformetur ſive
aſſimiletur vitæ ipſius; ita, ut cum S. Paulo diſ-
cere poſſimus: *Vivō jam non ego, vivit verò in*
me Chriſtus Galat. 2. Et non modò cogitationes
affectusq; noſtros internos, ſed etiam actiones ex-
ternas conformemus actionibus Chriſti Domini
Noſtri, haud ſecus, quàm ſi totidem Chriſti vi-
deremur; perfectionis enim ſtudioſus omnes actio-
nes ſuas tam internas quàm externas aptè debet
conformare vitæ Chriſti, ut Angelorum homi-
numq; oculis appareat alter Chriſtus; ut inquit
Bartholomæus Riccius *inſtruct. de modo rectè*
meditandi part. 1. c. 7. Urdè Paulus *Roman. 13.*
monet: *Induimini Dominum Jeſum Chriſtum.*
Et *1. Corinth. 15.* hortatur, ut portemus deinceps
imaginem cæleſtis hominis; Sicut hætenus por-
tavimus imaginem terreni. S. Joannes autem
1. epiſt. 2. requirit, ut, ſi velimus in Chriſto ma-
nere, ſicut ille ambulavit, ambulemus. Hæc
enim eſt vehementer ſe invicem amantium na-
tura & indoles, ut ſibi pro poſſe aſſimilentur in
moribus, & externo converſandi modo; juxta
illud tritum apud S. Hieronymum *ſuper Micha-*
am Prophet. *Amicitia parem aut facit, aut ac-*
cipit. Sic de eo, qui nos ardentè amat, dicere
ſolemus, quod ſit alter ego, id eſt, tam per omnia
mihi ſimilis, ut in me tranſformatus videatur.
Qui ergò Deum vehementer diligit, ejus imagi-
ni, quàm in terris monſtravit, omni modo poſ-
ſibili ſe conformat & aſſimilat.

Altera pars hujus unionis conſiſtit in eo, ut la-
boremus

boremus & conemur etiam alios homines efficere similes ac conformes Christo in vita & conversatione; ut Deus in omnibus laudetur & glorificetur. Quomodo legimus S. Paulum laborasse, & alios ad hanc similitudinem provocasse: *Estote imitatores Dei; sicut Filii charissimi. Ephes. 5. Et 1. Corinth. 11. Imitatores mei estote, sicut & ego Christi.* Qui enim Deum vehementer amat, is tanto gloriæ Dei propagandæ, & salutis animarum procurandæ Zelo flagrat, ut nullos labores & difficultates, nulla pericula & detrimenta corporis, imò nec mortem ipsam horreat & pertimescat; Sicut Christus Dei Filius ex abundantissimo erga Patrem suum cœlestem amore nec famæ, nec vitæ suæ pepercit, ut Dei gloriam & animarum salutem promoveret; *ut glorificetur Pater in Filio. Joann. 14.* Verum de hoc infra fusius capite proximè sequenti.

CAPUT III.

De officio secundo, & munere eorum, qui in gradu proficientium sunt constituti.

289. **D**iximus suprâ ex D. Thomâ 3. part. q. 40. a. 1. ad 2. quod *Christus talem vitam elegerit, secundum quam aliquis predicando & docendo contemplata aliis tradit.* Undè qui vitam activam cum Christo profitentur, sicut omnes Canonici Regulares, maximè verò Norbertini